

EMILIA WYSOCKA-FIJOREK

Koncepcja prywatno-państwowej spółki leśnej

Concept of private-public forest company

ABSTRACT

Wysocka-Fijorek E. 2013. Koncepcja prywatno-państwowej spółki leśnej. Sylwan 157 (11): 803-810.

The aim of the paper was to develop a concept of private-public forest company. Suggested management model in private forests differs significantly from the one that is currently functioning. General partnership as business entity was analysed. Concept of partnership was developed and assumptions necessary for its functioning were considered.

KEY WORDS

company, private forests, public forests, management

ADDRESSES

Emilia Wysocka-Fijorek – e-mail: E.Wysocka-Fijorek@ibles.waw.pl

Zakład Zarządzania Zasobami Leśnymi; Instytut Badawczy Leśnictwa; Sękocin Stary; ul. Braci Leśnej 3; 05-090 Raszyn

Wstęp

Kraje europejskie starają się w różnym zakresie i w różny sposób rozwiązać problemy z lasami prywatnymi. W wielu z nich zauważono, iż prowadzenie zrównoważonej gospodarki leśnej jest utrudnione lub wręcz niemożliwe przy rozdrobnionej własności. Właściciele małych działek leśnych mogą mieć trudności z osiągnięciem zysków, transferem wiedzy czy dostępem do infrastruktury [Rometsteiner, Bauer 2005]. Ponadto trwający proces urbanizacji, starzenia się właścicieli lasów, nieustająco rosnąca liczba drobnych gospodarstw leśnych i wynikające z tego rozdrobnienie lasów prywatnych widoczne są w całej Europie. Coraz silniej zauważa się konieczność organizowania właścicieli lasów, aby w ogóle można było mówić o próbach prowadzenia zrównoważonej gospodarki leśnej.

Kraje europejskie podjęły różne działania mające na celu przeciwdziałanie problemom wynikającym z fragmentacji lasów. Wśród tych działań jako najpopularniejsze wymienia się: programy, których celem jest tworzenie grup właścicieli lasów (stowarzyszenia, wspólnoty, związki i in.), świadczenie usług doradztwa, pomoc w zakresie marketingu, szkolenia, zachęty finansowe, działania sprzyjające scalaniu gruntów, zarządzanie gospodarstwem na podstawie umowy przez przedsiębiorstwa gospodarki leśnej lub przedsiębiorstwa przemysłu drzewnego [Kwiecień 2000].

W wielu krajach Europy największą część powierzchni lasów stanowią te, które należą do właścicieli prywatnych. Ten fakt zdaje się sprzyjać znalezieniu rozwiązania problemu „jak gospodarować lasami prywatnymi w Polsce?” A jednak, jeżeli weźmie się pod uwagę wielkość posiadłości leśnych, tradycje dotyczące form gospodarowania, uwarunkowania społeczne czy historyczne, to trudno jest znaleźć model, który łatwo byłoby zastosować w naszym kraju.

Fakt, że gospodarstwo leśne powinno posiadać znaczną powierzchnię (umownie przyjmuje się, że co najmniej 100 ha – z wyjątkiem gospodarstw przerębowych) oraz potrzeba odciążenia właścicieli lasów od prac leśnych, do których nie są przygotowani, powoduje dążenie do złączenia

rozproszonych własności w dużą jednostkę oraz do wykorzystania pracowników przygotowanych do gospodarowania. W krajach europejskich stowarzyszenia są najpopularniejszą formą rozwiązywania problemów związanych z gospodarowaniem i zarządzaniem lasami prywatnymi, zwłaszcza tymi rozdrobnionymi [Kvarda 2004; Hogg i in. 2005; Weiss i in. 2007]. Działają one głównie w celu prowadzenia doradztwa leśnego oraz lobbingu na rzecz lasów prywatnych. W Polsce funkcjonują wspólnoty leśne oraz stowarzyszenia.

Zarysowana powyżej trudność adaptowania odpowiedniej formy organizacyjnej dla zarządzania i gospodarowania lasami prywatnymi wskazuje na potrzebę poszukiwania nowych rozwiązań. Takim rozwiązaniem wydaje się być połączenie w spółkę właścicieli prywatnych ze specyficznym właścicielem, jakim są Lasy Państwowe. Argumentem „za” jest potrzeba uniknięcia cech (bolączek) zarysowanych powyżej.

Celem pracy było opracowanie koncepcji wspólnego (prywatno-państwowego) gospodarowania w lasach. Podjęcie tego zagadnienia wynikało z potrzeby poszukiwań rozwiązań, które – gdyby zostały wcielone w życie – mogłyby przyczynić się do zwiększenia efektywności gospodarowania lasami prywatnymi w Polsce oraz wzmocnienia ich roli środowiskowej. Przystępując do rozwiązania zadania badawczego, sformułowano następującą hipotezę: Ze względów organizacyjnych i prawnych możliwe jest utworzenie spółki złożonej z właścicieli lasów prywatnych i Lasów Państwowych. Gospodarowanie w takiej spółce przyniesie właścicielom lasów prywatnym korzyści niewymierne i wymierne, w tym zwiększenie dochodowości gospodarstwa.

Materiał i metody

W celu wybrania formy organizacyjnej dokonano przeglądu rozwiązań prawnych dotyczących wspólnego gospodarowania, przeprowadzono analizę dotyczącą pozytywnych i negatywnych stron poszczególnych rozwiązań oraz określono kryteria do ostatecznego przyjęcia sposobu organizacyjnego.

W celu wykonania przeglądu rozwiązań prawnych dotyczących wspólnego gospodarowania przeanalizowano ustawodawstwo z zakresu: organizowania się właścicieli lasów obecnie oraz w aspekcie historycznym w Polsce i wybranych krajach Europy, a także nadzoru i zarządzania lasami prywatnymi obecnie oraz w aspekcie historycznym, wyceny nieruchomości leśnych w Polsce i w wybranych krajach Europy. Analizy wykonano na podstawie literatury. Ponadto przeprowadzono konsultacje z osobami zajmującymi się tematyką wspólnego gospodarowania w lasach prywatnych.

Analizę pozytywnych i negatywnych stron poszczególnych rozwiązań przeprowadzono, oceniając rozwiązania z zakresu wspólnego gospodarowania lasami. Zwracano szczególną uwagę na możliwość: realizacji danego rozwiązania organizacyjnego w obecnej sytuacji prawnej, przyjęcia rozwiązania dającego możliwość wspólnego prowadzenia gospodarki leśnej na określonym terenie, a także przyłączania się oraz wychodzenia (opuszczania) z zaproponowanej formy organizacyjnej. Określono ścieżkę postępowania podczas organizowania się właścicieli lasów prywatnych.

W celu wybrania najkorzystniejszego rozwiązania organizacyjnego postanowiono przeprowadzić ocenę dwubiegunową z wykorzystaniem ośmiu kryteriów. Jako kryteria do ostatecznego przyjęcia sposobu organizacyjnego przyjęto: możliwość wspólnego prowadzenia gospodarki, posiadanie osobowości prawnej, dobrowolność członkostwa, brak odpowiedzialności finansowej indywidualnych wspólników, możliwość prawną zawiązania organizacji w chwili obecnej, możliwość funkcjonowania dla zysku, możliwość połączenia z PGL LP, pozytywny odbiór społeczny.

Wyniki

OCENA FORM ORGANIZACYJNYCH. Wśród obecnie występujących w Polsce sposobów wspólnego zarządzania lasami prywatnymi najpopularniejsze są stowarzyszenia i wspólnoty. Zasadniczym podobieństwem pomiędzy wymienionymi organizacjami jest wspólny cel działania. Ponadto obie formy posiadają osobowość prawną i działają na podstawie statutu.

Zasadnicza różnica między funkcjonowaniem stowarzyszeń i wspólnot dotyczy samodzielnego pobierania pożytków z lasu. Celem wspólnoty jest wspólne prowadzenie gospodarki leśnej, zaś stowarzyszenie nie ma takiego celu. Kolejną różnicą jest to, iż stowarzyszenie jest organizacją dobrowolną. Wspólnoty gruntowe zostały utworzone na podstawie przepisów ustawy o wspólnotach gruntowych z 1963 roku, jako instytucja przymusowa, powstająca niezależnie od woli potencjalnych współników.

Największą zaletą wspólnot gruntowych, którą można wykorzystać w koncepcji opracowanej w ramach niniejszej pracy, jest wspólne prowadzenie gospodarki leśnej. W obecnej sytuacji prawnej nie jest możliwe zakładanie nowych wspólnot gruntowych. Byłoby to możliwe po nowelizacji ustawy o wspólnotach gruntowych. Niemożliwe byłoby wykorzystanie izby rolniczej, gdyż jest to organizacja łącząca wszystkich posiadaczy gospodarstw rolnych niezależnie od ich osobistego zaangażowania. Izba rolnicza powinna zajmować się głównie doradztwem – w tym przypadku – z zakresu leśnictwa. Największą zaletą spółdzielni jest dynamiczny skład osobowy (jest to korzystne ze strony urzędowej). Zagrożeniem jest łatwa możliwość jej opuszczania – co niesie za sobą zagrożenie dla trwałości spółki. Jest to forma organizacyjna o niekorzystnych uwarunkowaniach historycznych, a co za tym idzie – wiąże się z dużą niechęcią społeczną.

Ważnym kryterium przy wyborze formy organizacyjnej powinna być łatwość jej założenia oraz dostępność. Takie kryteria spełniają wszystkie spółki prawa handlowego oraz stowarzyszenia.

W przypadku organizowania właścicieli lasów prywatnych najlepszym wyborem byłaby spółka jawna. Właścicielami lasów prywatnych są głównie osoby prowadzące prywatne gospodarstwa rolne, a więc nie są to przedsiębiorcy, co zmniejsza ryzyko obciążenia współników spółki zobowiązaniami innych członków. Ponadto w tym rodzaju prowadzenia działalności gospodarczej można w umowie zawarcia spółki wpisać las jako wkład rzeczowy i obliczyć wartość wkładu, liczbę udziałów oraz liczbę głosów w pewien ustalony sposób, tak aby lasy stanowiły zasadniczą część majątku spółki. Przyjęcie spółki jawnej wymaga pewnych zapisów w statucie oraz umowie w celu usprawnienia działania.

Największą wadą spółki jawnej jest konieczność rejestrowania w sądzie każdej zmiany jej składu osobowego. Z drugiej strony jest to sytuacja korzystna, gdyż utrudnione opuszczenie spółki może ułatwić prowadzenie trwałej gospodarki leśnej. Ważną zaletą jest to, iż prywatni właściciele lasów mogą się łączyć w spółce z lasami państwowymi. Ponadto pojedyncze spółki mogą łączyć się w stowarzyszenia, przez co zwiększają swoją siłę na lokalnych rynkach.

FUNKCJONOWANIE WYBRANEJ FORMY ORGANIZACYJNEJ. Na podstawie powyższej analizy wskazano, że najlepszą w obecnym stanie prawnym formą organizowania się właścicieli lasów – prywatnych, jak i publicznych – jest spółka jawna. Jawna spółka leśna jest organizacją dobrowolną, a jej zawiązanie może nastąpić na wniosek zainteresowanych właścicieli. Inicjatywę podczas tworzenia spółki mogą wykazać również władze gminne, powiatowe (zwłaszcza osoby odpowiedzialne za nadzór nad lasami prywatnymi) lub nadleśnictwa (te, które prowadzą nadzór nad lasami prywatnymi lub te, do których kierowane jest zapotrzebowanie na taki nadzór).

Spółka powoływana jest na mocy uchwały właścicieli lasów z danego terenu i zawiązywana w postaci pisemnej umowy. Członkiem spółki leśnej może być właściciel lasu, dzierżawca (za zgodą

właściciela) oraz właściciel działki przeznaczonej do zalesienia w lokalnym planie zagospodarowania. W umowie musi być sprecyzowany przedmiot działania spółki. Ta zaproponowana w niniejszej pracy ma być powołana w celu prowadzenia (racjonalnej) gospodarki leśnej. W umowie powinien być określony okres funkcjonowania, a najlepiej byłoby, gdyby spółka była powołana na czas nieoznaczony. Konieczne jest też ustalenie sposobu podziału zysków i strat pomiędzy poszczególnych wspólników oraz okres waloryzowania, czyli naliczania od nowa wartości wnoszonej nieruchomości, liczby udziałów oraz liczby głosów. W przypadku spółki leśnej wartość nieruchomości, liczba udziałów oraz głosów jest aktualizowana co 10 lat, w momencie zatwierdzenia planu urządzenia lasu. Ma być określony termin, w jakim jest wypłacany zysk w postaci dywidendy lub wyrównywana strata spółki oraz sposób, w jaki ma się to odbywać. Dobrze byłoby rozwiązanie alternatywne, polegające na wypłacaniu dywidendy w naturze (w postaci drewna pozyskanego w lasach spółki) lub w postaci pieniężnej (za sprzedaż pozyskanego drewna). Należałoby przyjąć jedną z tych form jako podstawową, a drugą stosować na pisemny wniosek.

Członkowie spółki zachowują prawo własności swojej nieruchomości i mogą nią dowolnie dysponować. Właściciele lasów, wchodząc do spółki, nie mogą prowadzić samodzielnie gospodarki leśnej na swojej działce, a co się z tym wiąże nie mogą np. pozyskiwać drewna. Właściciel lasu (drzewostanu) w wieku rębnym ma prawo wejść do spółki przed lub po wcześniejszym pozyskaniu drewna. Właściciele ponoszą samodzielnie koszty zalesienia gruntów pozbawionych drzewostanu w chwili wejścia do spółki.

Przy dużej liczbie wspólników, jaka jest planowana w leśnej spółce jawnej, konieczne jest wyznaczenie w umowie osób reprezentujących spółkę oraz zakres uprawnień, jakie one mają. Konieczne jest rozróżnienie, podczas sporządzania umowy spółki, stosunków zewnętrznych od wewnętrznych. Do tych ostatnich zalicza się prowadzenie spraw spółki. Do stosunków wobec osób trzecich zalicza się reprezentowanie spółki na zewnątrz [Reprezentacja... 2009].

W umowie spółki konieczne jest zapisanie, iż prowadzeniem spraw wewnętrznych spółki zajmuje się zarząd spółki. Ten ostatni za zgodą walnego zgromadzenia może podpisać umowę z nadleśnictwem w celu delegacji części zadań. Umowa taka powinna zawierać szczegółowo opisane prawa i obowiązki każdej ze stron. Można ją zawrzeć na podstawie art. 35, pkt 4 ustawy [1991], który mówi, że „*nadleśniczy może, na podstawie umowy z właścicielem lasu, organizować wykonywanie zadań gospodarczych w lesie, łącznie ze sprzedażą drewna*”.

Nadleśnictwo w całości lub w części (całe leśnictwo lub poszczególne obręby ewidencyjne) może być członkiem spółki. Jeżeli na terenie planowanej spółki znajdują się fragmenty lasów nadleśnictwa państwowego, które wraz z lasami prywatnymi tworzą pewną całość, to powinny one znaleźć się w spółce leśnej. Szczególnie korzystne byłoby to w sytuacji, gdy działki stanowiące lasy państwowe są rozdrobnione i zmieszane z działkami będącymi własnością prywatną.

Spółki mogą łączyć się w stowarzyszenia niezależnie od podziałów administracyjnych oraz przyrodniczych. Byłoby to zjawisko pożądane z punktu widzenia społeczności lokalnych oraz możliwości lobbingu na rzecz prywatnych właścicieli lasów. Dałoby to również możliwość wymiany doświadczeń dotyczących zagospodarowania lasów, zarządzania oraz pozyskiwania środków zewnętrznych na prowadzenie działalności spółki.

Możliwe byłyby różne warianty prowadzenia administracji oraz gospodarki leśnej w spółce. Pierwszą możliwością jest to, iż zarówno administracja leśna, jak i gospodarka w lasach prywatnych jest prowadzona przez spółkę. Taki sposób zarządzania i gospodarowania sprawdza się jednak przy dużych, zwartych kompleksach leśnych lub przy dużej powierzchni spółki – wtedy, gdy zatrudnia ona specjalistów leśników. Drugą możliwością jest sytuacja, w której admini-

stracę spółka prowadzi sama, a gospodarka leśna jest prowadzona przez nadleśnictwo państwowe. Jest to możliwe i zgodne z art. 35 pkt 4 Ustawy [1991]. Wymaga to jednak wcześniejszych ustaleń, gdyż może się wiązać z koniecznością ogłoszenia przetargów na wykonanie prac leśnych przez zakłady usług leśnych. Trzecia możliwość to prowadzenie administracji spółki przez nadleśnictwo państwowe, a wykonywanie prac leśnych przez spółkę, a więc w rzeczywistości przez właścicieli lasów. Sytuacja taka ma miejsce już teraz, w zakresie co prawda ograniczonym, gdy starostwo zleci nadleśnictwu prowadzenie nadzoru nad lasami prywatnymi. Czwartą możliwością jest prowadzenie administracji leśnej oraz gospodarki w lasach przez nadleśnictwo państwowe. W sytuacji tej lasy prywatne stają się równoprawną częścią. Prowadzenie gospodarki leśnej oraz administracji różni się tylko rodzajem własności. Sytuacja taka jest najkorzystniejsza, gdyż nadleśnictwo państwowe posiada wykwalifikowanych pracowników i stabilny rynek zbytu na surowce leśne.

Elementami składowymi majątku spółki są: środki pieniężne spółki z jej własnych środków i z opłat statutowych, ruchomości stanowiące własność spółki, prawa i obowiązki spółki wynikające m.in. z zawartych w ramach działalności umów z parterami zewnętrznymi bądź z wewnętrznymi (np. wierzytelności z tytułu świadczeń przewidzianych w umowie).

Spółka prowadzi gospodarkę finansową oraz rachunkowość zgodnie z obowiązującymi przepisami. Gospodarka majątkiem spółki prowadzona jest na podstawie preliminarza obejmującego dochody i wydatki. Rokiem obrachunkowym jest rok kalendarzowy.

Dyskusja

Chęć opracowania koncepcji, która – wprowadzona w życie – przyczyniłaby się do ograniczenia problemów lasów prywatnych w Polsce, była głównym powodem podjęcia niniejszej pracy, dotyczącej spółki leśnej prywatno-państwowej. Pozostając w konwencji określenia „leśnictwo misyjne” i „leśnictwo ekonomiczne” [Graszka-Petrykowski 2009], można powiedzieć, że w odniesieniu do lasów (właścicieli) prywatnych eksponowany byłby czynnik ekonomiczny i organizacyjny. Z argumentów podawanych we wcześniejszych częściach pracy warto przypomnieć najważniejsze: przejęcie gospodarowania przez kwalifikowane osoby i zapewnienie równomierności dochodów. W odniesieniu do lasów państwowych (i polityki leśnej państwa) eksponowany byłby zarówno czynnik ekonomiczny, jak i „misyjny”. W tym przypadku najważniejszymi argumentami byłyby: ograniczenie problemów związanych z mozaiką własności, polepszenie stanu lasów, włączenie ich w sferę spełniania funkcji środowiskowych i społecznych.

W ustawie [1991] zapisy w sprawie lasów prywatnych dotyczą głównie zasady wykonywania nadzoru nad nimi oraz obowiązków właścicieli. Szczegółowo jest opisane funkcjonowanie PGL LP, ale nie ma propozycji dla właścicieli lasów co do sposobu ich zorganizowania się. Po II wojnie światowej w odrębny sposób traktowano własność prywatną i państwową (las prywatne i państwowe działały na podstawie innych ustaw). W ustawach z 1960 oraz 1973 roku, dotyczących gospodarowania w lasach prywatnych, zaproponowano sposoby organizowania się. W obecnie obowiązującej ustawie o lasach powinny znaleźć się, wzorem poprzednich ustaw leśnych, zapisy proponujące zakładanie spółek leśnych, zarówno z wyłącznym udziałem właścicieli prywatnych, jak i z udziałem lasów państwowych.

Wartym rozważenia i ewentualnego wprowadzania jest rozwiązanie prawne zawarte w niemieckiej ustawie o lasach z 7 maja 1975 roku [Gesetz... 1975]. Jest tam dział dotyczący leśnych związków gospodarczych. Mogą to być: leśne wspólnoty gospodarcze (Forstbetriebsgemeinschaften), związki gospodarstw leśnych (Forstbetriebsverband) oraz zrzeszenia gospodarstw i spółek leśnych (Forstwirtschaftliche Vereinigungen).

Znaczna część dotychczas prowadzonych badań w lasach prywatnych dotyczyła struktury demograficznej ich właścicieli. Zauważane były problemy wynikające z podeszłego wieku właścicieli lasów prywatnych, znacznej odległości lasu od miejsca zamieszkania [Medved 2005; Perko 2006; Mutz 2007], a w rezultacie niedostateczny lub całkowity brak prowadzenia gospodarki leśnej w posiadanym lesie [Zimmermann, Wild-Eck 2007]. W Polsce w wielu wypadkach właścicielami lasów są osoby, które – z powodu doświadczeń zdobytych w poprzednim systemie politycznym – są przeciwne zmniejszaniu możliwości decydowania o ich własności. Podobnie są charakteryzowani właściciele lasów w Chorwacji [Čavlović i in. 2005; Gołos, Geszprych 2005]. Badania przeprowadzone w Austrii – kraju o znacznym udziale lasów prywatnych – wykazały różnice w sposobie prowadzenia gospodarki leśnej w zależności od wielkości posiadanych lasów [Weiss i in. 2007]. Właściciele małych nieruchomości leśnych prowadzili gospodarkę pod kątem własnych potrzeb, często traktując las jako awaryjne źródło dochodu, zaś właściciele dużych nieruchomości leśnych prowadzili gospodarkę bardziej racjonalną.

W kontekście badań prowadzonych nad organizacjami w lasach prywatnych interesujące jest odwołanie się do przykładu z terenu Szwajcarii. W kantonie Lucerna właściciele lasów prywatnych zorganizowali się w celu wspólnego zarządzania lasami [Rössli-Brun 2007; Abt 2008]. Powstały regionalne organizacje zarządzane przez profesjonalnych leśników dla zagospodarowania i utrzymania lasów.

Niniejsza praca nie kończy problemu tworzenia organizacji ze względu – przede wszystkim – na potrzeby prywatnych właścicieli leśnych. Jej realizacja unaoczniała, że zanim powstaną spółki leśne, konieczne będzie uporządkowanie wielu spraw (np. stanu posiadania, zasad prac urzędniowych), przygotowanie szczegółów organizacyjnych prowadzenia takiej organizacji czy określenie zasad pozyskiwania niezbędnych danych. Jednak jednym z najważniejszych czynników – decydujących o powodzeniu tego przedsięwzięcia – wydaje się być przygotowanie odpowiednich zabiegów socjotechnicznych. Istotne jest, aby znalazła się w społeczności lokalnej osoba zainteresowana tworzeniem organizacji skupiającej właścicieli lasów wokół wspólnej sprawy, jaką jest prowadzenie gospodarki leśnej. Pozytywny przykład można podać z terenu powiatu łęborskiego [Kwiatkowski 2009]. Ważnym i pozytywnym czynnikiem mogłoby okazać się zademonstrowanie, że najwyższe władze, zajmujące się gospodarką leśną i korzystaniem ze środowiska, traktują lasy prywatne tak samo jak lasy państwowe i są zainteresowane poprawą ich stanu i społecznego wykorzystania.

Wnioski

- ✦ Obowiązujące w Polsce prawo (szczególnie Kodeks spółek handlowych) umożliwia zawiązanie spółki leśnej właścicieli prywatnych, która może być powołana na czas nieokreślony. Las jest wnoszony aportem do jej majątku, a właściciele zachowują prawo własności nieruchomości. Może to pozytywnie wpływać na nastawienie osób zamierzających utworzyć spółkę leśną, jak i członków spółki już istniejącej.
- ✦ Według obowiązującego w Polsce prawa możliwe jest utworzenie spółki leśnej złożonej z właścicieli prywatnych, jak i z wydzielonych części nadleśnictwa państwowego (Lasów Państwowych). Jednak może pojawić się potrzeba wprowadzenia zmian w ustawie o lasach, dotyczących szczegółowych zasad funkcjonowania spółki zarządzającej i gospodarującej na terenie lasów prywatnych i państwowych.
- ✦ W obecnie obowiązującej ustawie o lasach powinny znaleźć się, wzorem poprzednich ustaw leśnych, zapisy proponujące zakładanie spółek leśnych zarówno z wyłącznym udziałem lasów prywatnych, jak i z udziałem lasów państwowych.

✦ Dotychczas funkcjonujące rozwiązania dotyczące zagospodarowania i zarządzania lasami prywatnymi są niewystarczające. W odniesieniu do wspólnoty gruntowej – relatywnie popularnej formy gospodarowania – prawo jest nieaktualne i wymaga zmian. Inna forma organizowania się właścicieli – stowarzyszenia – w ograniczony sposób umożliwi prowadzenie wspólnej gospodarki leśnej.

Literatura

- Abt T. 2008. Der klassische Privatwaldkanton Luzern im Aufbruch. Schweiz. Z. Forstwes. 7: 174-176.
- Čavlović J., Posavec S., Šporčić M. 2005. Small-scale Private Forest Management in Croatia. W: Mizaras S. [red.]. Small-scale forestry in a Changing Environment. Kaunas. 175-184.
- Gesetz zur Erhaltung des Waldes und zur Förderung der Forstwirtschaft. 1975.
- Gołos P., Geszprych M. 2005. Small-scale Forestry in Poland – Results of the Project. W: Mizaras S. [red.]. Small-scale forestry in a Changing Environment. Kaunas. 185-190.
- Graszka-Petrykowski D. 2009. Lasy po szwedzku. Las Polski 13-14: 8-10.
- Hogl K., Pregering M., Weiss G., 2005. Who are Austria's Forest Owners? Attitudes and Behaviour of Traditional and New Forest Owners. W: Mizaras S. [red.]. Small-scale forestry in a Changing Environment. Kaunas. 279-288.
- Kvarda E., 2004. Non-agricultural forest owners' in Austria – a new type of forest ownership. Forest Policy and Economics 6: 459-467.
- Kwiatkowski A. 2009. Leśnicy amatorzy z Lęborka ruszają na Brukselę. Głos Lasu 9: 25.
- Kwiecień R. 2000. Organizacja leśnictwa w krajach europejskich – uwarunkowania i kierunki zmian. W: Stan i perspektywy badań z zakresu zarządzania lasu i ekonomiki leśnictwa. Wyd. IBL, Warszawa.
- Medved M. 2005. Statistical Research of Forest Management of Private Family Forests in Slovenia. W: Mizaras S. [red.]. Small-scale forestry in a Changing Environment. Kaunas. 175-184.
- Mutz R. 2007. Privatwaldforschung in Deutschland: Überblick und Folgerungen. Schweiz. Z. Forstwes. 9: 285-292.
- Perko F. 2006. Slovenia. W: Bernadzki E. [red.]. Forest and forestry in European Union countries. Wyd. CILP. 403-416.
- Reprezentacja spółki jawnej – kto ma prawo reprezentować spółkę? 2009. Opracowane przez redakcję – 18.11.2009. <http://www.lexagit.pl/index.php/2009/11/reprezentacja-spolki-jawnej-kto-ma-prawo-reprezentowac-spolke/05.05.2010>.
- Rometsteiner E., Bauer A. 2005. Innovation Activities of small-scale Forest Holdings in Central Europa: Frame Conditions, Attitudes and Policy Implications. W: Mizaras S. [red.]. Small-scale forestry in a Changing Environment. Kaunas. 71-83.
- Rössli-Brun B. 2007. Kooperation im Luzerner Privatwald (Essay). Schweiz. Z. Forstwes. 9: 270-274.
- Ustawa z dnia 28 września 1991 roku o lasach. 1991. Dz.U. Nr 45, poz. 435.
- Weiss G., Hogl K., Rametsteiner E., Sekot W. 2007. Privatwald in Österreich – neu entdeckt. Schweiz. Z. Forstwes. 9: 293-301.
- Zimmermann W., Wild-Eck S. 2007. Struktur, Verhalten und Einstellung von Schweizer Privatwaldeigentümern. Schweiz. Z. Forstwes. 9: 275-284.

SUMMARY

Concept of private-public forest company

The aim of this thesis was to develop a concept of private-public forest company and verify its operation on selected examples. Undertaking this issue stems from the necessity of bringing more effective management in Polish private forests and strengthen their environmental importance.

Suggested management model in private forests differs significantly from the one that is currently functioning. In this thesis general partnership as business entity was analysed. It was assumed that only private forest owners exclusively or in conjunction with specific owners like The State Forests National Forest Holding can become partnership members. The second option – cooperation with State Forests was aimed at areas consisting of several different types

of forest ownership. In that option contribution to the company would be part of the forests managed by state forest districts. Concept of partnership was developed and assumptions necessary for its functioning were considered. The way of calculation of: property value, number of shares, amount of votes that partners can use and costs of withdrawal from the company were established.